

Arrest

nr. 135 053 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DESTAIN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 december 1974.

Op 13 november 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg.

Op 12 mei 2014, met kennisgeving op 14 mei 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/11/2013 werd ingediend door:

Naam: K.K. (...) Voorna(a)m(en): S. (...) Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten :

Overtreding: strafbare feiten in verband met illegale handel in verdovende middelen, psychotrope stoffen en precursoren die niet louter voor eigen persoonlijk gebruik zijn bestemd.

Straf: 2 jaren

Duur probatie: 3 jaren

Straf: verbod met minderjarigen te werken of activiteiten uit te oefenen

Straf: verlies schorsing van het recht om een bepaald openbaar ambt uit te oefenen of daarin worden te worden benoemd.

C sis te Duitsland:

Wij delen u de volgende informatie over de signalering mee: volgens het bevolkingsregister kwam de persoon de eerste keer de brd binnen op 31.12.2011 op 06.06.2012 vertrok bovengenoemd persoon met onbekende bestemming . Op 30.10.2012 werd een uitwijzingbesluit uitgevaardigd en werd gedreigd met terugbrenging naar de grens. Voor de signalering van 21.12.2012 is het stadsbestuur van Nurenberg, - Dienst vreemdelingenzaken, dossiernummer : (...), bevoegd. Bovengenoemd persoon werd op 31.12.2011 aangehouden wegens bezit van 2 kilogram marihuana. K.K. (...) zat van 31.12.2011 tot 06.06.2012 in de gevangenis van Amberg in voorlopige hechtenis wegens inbreuk op de Drugswet.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Op basis van artikel 43 VW wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd.

Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten betrokkene heeft nog een lopende aanvraag op basis van art 9 bis VW."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, bestaande uit twee onderdelen, voert de verzoekende partij een schending van volgende bepalingen en principes aan:

"des articles 40bis et 40ter et 43 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers

-des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

-de la violation du principe général de bonne administration, du principe de prudence, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe de motivation matérielle ;

-de la contrariété et de l'insuffisance dans les causes et les motifs ;

-de l'erreur manifeste d'appréciation ;

-de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. »

Het middel luidt als volgt :

“Première Branche

EN CE QUE la décision attaquée se fonde sur l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Qu'elle considère que le requérant représente un danger actuel, réel et suffisant pour l'ordre public belge.

Qu'elle se réfère à cet égard à la condamnation par le Tribunal Correctionnel de Nuremberg dont le requérant a fait l'objet le 6 juin 2011 pour trafic de stupéfiant ;

ALORS QUE la partie adverse ne démontre nullement la menace réelle, actuelle et suffisamment grave que présente le comportement du requérant ;

Qu'en effet, vertu de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 le refus de séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale doit « respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues » ;

Que le refus de séjour motivé pour des raisons d'ordre public doit également respecter le prescrit de l'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ;

Que cela est confirmé par les travaux préparatoires de la loi du 25 avril 2007 ayant modifié l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 que par la jurisprudence de la Cour de Justice et de votre Conseil.

Qu'en effet, celle-ci a rappelé dans son arrêt du 31 janvier 2006, Farid et Bouchair, C-503/03 sa jurisprudence constante en la matière « le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts précités Rutili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que Orfanopoulos et Oliveri [C-482/01 et C-493/01 du 29 avril 2004], point 66) » (...) « dans le cas d'un ressortissant d'un Etat tiers, conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre, cette interprétation stricte de la notion d'ordre public permet également de protéger le droit de ce dernier au respect de sa vie familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ».

Elle a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et Calfa, C-348/96, du 19 janvier 1999, [...], point 24) ».

Qu'il appartenait donc à la partie adverse de démontrer le caractère réel, actuel et suffisamment grave de la menace constituée par le requérant et s'assurer que cette mesure ne constitue pas une ingérence disproportionnée dans son droit au respect à la vie privée et familiale ;

Que tel n'est manifestement pas le cas d'espèce ;

Qu'en effet, la partie adverse se limite à se référer à la condamnation dont le requérant a fait l'objet, le 6 juin 2011, par le Tribunal de Nuremberg pour trafic de stupéfiant ;

Qu'elle ajoute un extrait des informations qui lui auraient été transmises par l'Allemagne et qui confirment la condamnation du requérant et la circonstance qu'il aurait été en détention du 31 décembre 2011 au 6 juin 2011, date à laquelle il aurait été libéré et aurait quitté le territoire ;

Qu'il ressort pourtant des considérations qui précèdent et du texte même de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 que l'existence d'une condamnation pénale antérieure ne peut à elle seule motiver le refus de séjour de plus de trois mois du requérant ! ;

Que la partie adverse ajoute qu'outre le fait que la condamnation du requérant soit récente, il apparaît qu'il présente une menace pour notre société.

Que cette motivation n'est clairement pas suffisante et ne permet pas de comprendre en quoi que le comportement du requérant présente, à l'heure actuelle, une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public.

Que la partie adverse n'a dès lors pas valablement motivé sa décision ;

Qu'il ne ressort pas non plus de la décision attaquée que celle-ci aurait tenu compte de l'ensemble du dossier du requérant ;

Qu'en effet, il ressort du jugement rendu par le Tribunal Correctionnel que le juge a tenu compte de la situation particulière du requérant ;

Que le requérant avait vivement collaboré aux devoirs de l'enquête ;

Qu'il avait fait bonne impression durant sa détention préventive ;

Qu'il n'était pas à la tête du trafic mais servait de passeur ;

Qu'en outre, il avait une vie de famille sur le territoire et qu'il avait un niveau d'éducation élevé ;
Que le Tribunal a par conséquent décidé que l'exécution de la peine privative des libertés sera transformée en peine avec sursis.

Que c'est donc en homme libre qu'il a pu quitter le Tribunal et rentrer en Belgique ;

Que le requérant présente une conduite irréprochable depuis lors ;

Que la partie adverse n'a nullement pris ses éléments en considérations alors qu'ils sont fondamentaux dans l'examen de la soi-disante menace que représenterait le concluant par son comportement ;

Qu'en considérant que la seule condamnation du requérant justifiait l'application de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Qu'elle s'est abstenue d'indiquer en quoi le comportement du requérant constituait, au moment de l'examen de sa demande de séjour, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

Que la décision attaquée n'est donc pas valablement motivée et viole les dispositions visées au moyen ;
Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse considère que la vie familiale du requérant est « secondaire » face à la protection de l'ordre public.

ALORS QU'il ressort des considérations qui précèdent que la partie adverse doit s'assurer du respect du droit à la vie privée et familiale du requérant lorsqu'elle prend une décision basée sur l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que celle-ci aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme.

Qu'à cet égard, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt *Conka c. Belgique* du 5 février 2002 que « les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, *Iatridis c. Grèce* [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II) » ;

Que Votre Conseil a pu faire application de ce principe et a ainsi jugé que : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, *Conka 1Belgique*, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » ;

Qu'il de jurisprudence constante que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué³.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, *Ezzoudhi/France*, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, *Yildiz/Autriche*, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, *Mokrani/France*, § 21).

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille.

Qu'il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, *K. et T./Finlande*, § 150). La notion de « vie privée » n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, *Niemietz/Allemagne*, § 29).

Qu'ainsi, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Qu'ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

Que s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, *Ahmut/Pays-Bas*, § 63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas*, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance

des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

Qu'en ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ainsi qu'entre un parent et son enfant mineur est présumé (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60).

Que la vie familiale du requérant avec sa compagne et son enfant de nationalité belge est pourtant établie ;

Qu'elle est d'autant plus fondamentale en l'espèce que l'enfant est encore en très bas-âge et a plus que jamais besoin de vivre aux côtés de ses parents ;

Que la partie adverse devait, dès lors, établir une balance des intérêts en présence et expliquer concrètement en quoi la vie privée et familiale du requérant ne se devait pas de recevoir la protection prévue par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et non se contenter de se retrancher derrière la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qui, rappelons-le, ne supprime pas la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'il ne suffit pas à cet égard de préciser que la vie familiale du requérant est subsidiaire face à la protection de l'ordre public.

Qu'enfin, la Cour EDH a rappelé à cet égard dans son arrêt du 10 juillet 2013, MEHEMI c. France :

« Etre ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale (Olsson c. Suède (no 1), arrêt du 24 mars 1988, série A no 130, p. 29, § 59, Johansen c. Norvège, arrêt du 7 août 1996, Recueil 1996-III, pp. 1001-1002, § 52, Bronda c. Italie, arrêt du 9 juin 1998, Recueil 1998-IV, p. 1489, § 51, et Buscemi c. Italie, no 29569/95, § 53, CEDH 1999-VI) et des mesures internes qui empêchent la vie commune constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 (voir, entre autres, W. c. Royaume-Uni, arrêt du 8 juillet 1987, série A no 121, p. 27, § 59). Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il met de surcroît à la charge de l'Etat des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale. Ainsi, là où l'existence d'un lien familial se trouve établie, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer et prendre les mesures propres à réunir la famille (voir, par exemple, Olsson c. Suède (no 2), arrêt du 27 novembre 1992, série A no 250, pp. 35-36, § 90, et Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 94, CEDH 2000-I). La Cour rappelle aussi que l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave dans la vie familiale (Olsson (no 1) précité, pp. 33-34, § 72) ».

Qu'il en ressort que la partie adverse a violé son obligation formelle de motivation ;

Que, partant, la partie adverse a violé l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et l'article 22 de la Constitution ; »

2.2. De verwerende partij antwoordt het volgende in haar nota met opmerkingen :

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 40bis en 40ter, 43 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzichtigheidsprincipe, de materiële motiveringsplicht, artikel 8 van het EVRM en een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat het bestuur middels de bestreden beslissing geenszins aannemelijk maakt dat hij een reëel, actueel en voldoende gevaar voor de openbare orde en veiligheid zou betekenen. Hij heeft zich tijdens de voorlopige hechtenis goed gedragen en heeft een straf met opschorting gekregen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht wordt geweigerd omwille van het persoonlijk gedrag van verzoeker waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hiervoor wordt verwezen naar feiten d.d. 31 december 2011: verzoeker werd aangehouden in Duitsland wegens bezit van 2 kg marihuana. Hij zat van 31 december 2011 tot 6 juni 2012 in de gevangenis. Verzoeker betwist deze feiten, noch de veroordeling niet (straf twee jaar, drie jaar probatie). Daarbij wordt gemotiveerd dat "Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving."

De recentheid van de feiten wordt niet betwist. De ernst van de feiten blijkt enerzijds uit de feiten zelf (transport van 2 kg marihuana), de zwaarte van de straf (twee jaar, met drie jaar probatie) en het gegeven dat Duitsland op 30 oktober 2012 een uitwijzingsbesluit heeft genomen.

Verzoeker geeft deels een andere interpretatie aan de feiten en verloop van de zaken, maar slaagt er niet in aannemelijk te maken, aan de hand van deze andere beoordeling dat het bestuur tot een

conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Uit de aard, de ernst en de recentheid van de feiten blijkt dat het gedrag van verzoeker nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Het verblijf van meer dan drie maanden werd terecht geweigerd, op grond van artikel 43 Vreemdelingenwet.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RVV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011).

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op foutieve gegevens.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat niet zomaar kan gesteld worden dat het familieleven ondergeschikt is aan de openbare orde en veiligheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij wordt verwezen naar een arrest van de Raad met betrekking tot artikel 8, tweede lid van het EVRM. Dit arrest stelt dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om een bepaalde doelstelling, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie in België precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een weigeringsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt.

Verzoeker maakt namelijk niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. In dit verband moet tevens worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Het eerste en enig middel is in al haar onderdelen ongegrond.”

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De Raad merkt immers op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij niet aantoont dat haar gedrag een voldoende ernstige, actuele en werkelijke bedreiging vormt en dat zij zich ervan had moeten verzekeren dat de beslissing niet disproportioneel was gelet op de voorbereidende werken en de rechtspraak van het Hof van Justitie, terwijl de verwerende partij zich slechts beperkt zou hebben tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die verzoekende partij heeft opgelopen. Daarnaast houdt zij voor dat een veroordeling op zich niet volstaat om de verblijfskaart voor meer dan drie maanden te weigeren op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het plegen van strafbare feiten in verband met de illegale handel in verdovende middelen, psychotrope stoffen en precursoren die niet louter voor eigen persoonlijk gebruik zijn bestemd, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar probatie, tot een verbod om met minderjarigen te werken of activiteiten uit te oefenen en tot een schorsing van het recht om een bepaald openbaar ambt uit te oefenen of daarin te worden benoemd. De overtreding werd vastgesteld op 31 december 2011.

De Raad wijst erop dat artikel 43 van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat het “persoonlijk gedrag” niet kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten.

De motivering van de bestreden beslissing is niet louter gebaseerd op de door de verzoekende partij opgelopen veroordeling, maar er wordt tevens verwezen naar de aard en ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van deze veroordeling, met name *“strafbare feiten in verband met illegale handel in verdovende middelen, psychotrope stoffen en precursoren die niet louter voor eigen gebruik zijn*

bestemd". Daarnaast wordt verwezen naar de feitelijke omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd en naar het verloop van de feiten vanaf de veroordeling, gegevens bekomen via het SIS informatiesysteem van Duitsland.

De verzoekende partij betwist deze feiten niet. Er is geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing louter gesteund is op de verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de aard en ernst van de door haar gepleegde feiten en naar het gegeven dat zij werd veroordeeld tot hoger genoemde straffen.

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten te beschouwen als een gevaar voor de samenleving. Het feit dat de veroordeling zou zijn omgezet in een voorwaardelijke straf omdat zij zou hebben meegewerkt aan het onderzoek, omdat zij een goede indruk zou hebben nagelaten tijdens de voorlopige hechtenis, omdat zij slechts als "passeur" fungeerde, omdat zij een gezinsleven zou hebben en omdat zij hoogopgeleid zou zijn – beweringen die zij overigens louter aanhaalt in haar verzoekschrift zonder enig bewijs hiervan voor te leggen – doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij voor het plegen van genoemde feiten werd veroordeeld en dat deze feiten, waarvan de verwerende partij oordeelt dat ze ernstig en recent zijn, aldus hebben plaatsgehad.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat zij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer vormt voor de samenleving. In het licht van alle genoemde omstandigheden acht de Raad het in dit geval niet kennelijk onredelijk dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat met haar persoonlijke familiale omstandigheden geen rekening werd gehouden, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing, na de omschrijving van de aard, ernst en recentheid van de feiten waarvoor de verzoekende partij bepaalde, eveneens omschreven straffen opliep, het volgende vermeldt: *"Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren."* Gelet op wat vooraf gaat, is het niet kennelijk onredelijk dat het plegen van drugsmisdrijven, zijnde een persoonlijke keuze van betrokkene, zwaarder doorwegen dan de particuliere belangen die betrokkene kan laten gelden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij wel degelijk in overweging genomen heeft en heeft geoordeeld dat dit ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Met haar loutere betoog dat niet blijkt dat zij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 43 van de vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 43 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient gelet op het voorgaande te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen die de Raad gekend zijn ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere dergelijke beginselen schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij roept verder in de hoofding van het middel de schending in van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde bepalingen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bewoordingen van het tweede onderdeel van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 22 van de grondwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij verwijst naar haar partner en hun dochter met wie zij een gezin vormt. In casu wordt noch door de bestreden beslissing, noch door de nota van de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten betreft en aldus geen verwijderingsmaatregel betreft, zodat onmogelijk kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in of een inbreuk uitmaakt op het privé of gezinsleven van de verzoekende partij. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de dochter van de verzoekende partij, die nog zeer jong zou zijn, niet met haar ouders zou kunnen samenleven. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat in rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM de aard en de ernst van gepleegde misdrijven in rekenschap worden genomen. Het Hof toont een groot begrip voor de zeer vastberaden houding van verdragsluitende staten t.a.v. personen die drugs misdrijven plegen "in view of the devastating effects drugs have on people's lives" (EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi v. Denemarken, par. 37).

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, blijkt uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst of elders. De verzoekende partij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar gezin haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke hinderpalen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN